

Arrest

nr. 69 670 van 8 november 2011
in de zaken RvV X / IV - RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. FADILI, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 november 2010 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 25 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 27 mei 2011.

1.3. Op 8 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 8 juli 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Ghazni geboren te zijn. U bent een Sikh van etnische origine. Op zeer jonge leeftijd bent u met uw familie naar Kabul verhuisd. U woonde er in de wijk Karte Parwan. In 2004 bent u gehuwd met M(...) N(...) K(...) (O.V. 6.729.610). Jullie hebben een zontje dat ook in België is. De situatie van de Sikhs in Afghanistan is sedert decennia bijzonder moeilijk. Een normaal leven wordt jullie door de moslimbevolking onmogelijk gemaakt. Zo zijn er moeilijkheden bij het cremeren van de doden en kunnen de kinderen van Sikhs niet naar school. In 2009 werden u en uw broer overvallen door moslims. Uw broer werd daarbij gedood. Een klacht bij de politie haalde niets uit. Zelf werd u nadien nog aangesproken door onbekenden die wilden dat u bompakketten naar bepaalde plaatsen zou brengen. Omdat u het leven van uzelf en van uw familie niet langer veilig achtte, zijn jullie weggegaan uit Afghanistan. Jullie reisden eerst naar Pakistan waar jullie een eerste vlucht namen. Details van uw reisweg zijn u en uw vrouw volledig onbekend.

Op 26/11/2010 gingen u en uw vrouw zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de levensomstandigheden van de Sikh-gemeenschap ondraaglijk zijn. Bovendien acht u de algemene situatie in Kabul onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor. Het betreft uw Afghaanse identiteitsdocument (taskara) en een huwelijksakte.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel er van kan uitgegaan worden dat u oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ooit heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u doorheen uw leven werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Doorheen uw verklaringen blijkt dat aan uw bewering tot voor kort in Afghanistan woonachtig te zijn geweest, ernstig dient getwijfeld te worden. Vanaf de machtsovername door de islamitische mujaheddin begin jaren negentig verlieten honderdduizenden Afghaanse hindoes en sikhs het land. Velen vestigden zich sindsdien bij hun geloofsgenoten in India en Pakistan. Ten tijde van de burgeroorlog tussen de verschillende mujaheddingroeperingen (1992-1996) en onder het extremistische Talibanregime (1995-2001) bleef slechts een zeer gering aantal hindoes en sikhs in Afghanistan wonen. Uit volgende elementen dient te worden besloten dat u wellicht reeds langere tijd geleden Afghanistan heeft verlaten en u bijgevolg geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen en reële situatie. Zodoende verhindert u de asielinstanties om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zeer weinig op de hoogte bent van de specifieke levensomstandigheden van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul. Zo weet u niet dat de crematieplaats Qalacha een vijftal jaar geleden door de Afghaanse overheid onder handen werd genomen en werd gerenoveerd (CGVS, p.8). Voorts stelt u dat u deelnam aan de betoging van Sikhs die in september 2007 gevormd werd nadat de crematie van iemand van jullie gemeenschap door moslims verhindert werd. U weet echter niet dat deze betoging naar de gebouwen van de Verenigde Naties trok (CGVS, p.8), hetgeen mag verbazen.

Voorts zegt u dat de gurdwara van Karte Parwan, de tempel waar u zeer geregeld zou zijn gekomen, een school herbergt maar dat deze al sedert het einde van het communistische regime verboden toegang is voor kinderen van Sikhs. Volgens u zouden er wel moslimkinderen school lopen (CGVS, p.8). Dit is onjuist: uit de informatie blijkt duidelijk dat kinderen van Sikhs wel degelijk onderwijs genoten in deze school. Het is bijzonder merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van dergelijke zaken, die allerm minst onbelangrijk zijn voor de kleine Sikh-gemeenschap in de hoofdstad.

Noch Daya Singh Anjaan, de woordvoerder van de Afghan Hindu and Sikh Society, noch Prital Singh Pal, een van de twee kandidaten van de Hindoe- en Sikh-gemeenschap voor de parlementsverkiezingen van 2010, zijn u bovendien bekend (CGVS p.11). Over Anar Kali zegt u dat zij de rechten van de vrouwen van de Sikhs verdedigt, al hebben u (CGVS, p.11) en uw vrouw (CGVS, p.5) geen idee wat dit concreet inhoudt. Dat u ook van de prominente personen van de Kabuli Hindoe- en Sikh-gemeenschap amper op de hoogte bent, roept wederom twijfels op aangaande uw bewering van deze gemeenschap deel te hebben uitgemaakt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook uw kennis van andere aspecten van Kabul en uw gemeenschap in deze stad evenmin overtuigt. Als het Commissariaat-generaal u vraagt onder welk regime de meeste Sikhs en Hindoes eigenlijk Afghanistan verlieten, stelt u eerst dat u dit niet weet (CGVS, p.5). Wanneer dezelfde vraag een tweede keer gesteld wordt, antwoordt u ontwijkend dat er nu ook problemen zijn voor de Sikhs (CGVS, p.5). Verder stelt u dan weer dat de Sikhs begin de jaren negentig op de vlucht sloegen voor de Taliban (CGVS, p.6). Echter, uit de informatie blijkt dat de Taliban een heel stuk later naar Kabul zijn gekomen. Verder meent u dat Gulbuddin Hekmatyar verantwoordelijk is voor de in Kabul zeer bekende liquidatie van voormalig leider Najibullah (CGVS, p.5), terwijl het de Taliban zijn die Najibullah, na het veroveren van Kabul in 1995, vermoordden. Ook uw kennis van de prominenten van Kabul laat te wensen over. Indien u werkelijk in Kabul woonde in deze periode zou u dit ongetwijfeld zijn bijgebleven. U heeft geen enkele info over Haji Abdul Qadir, de in Kabul in 2002 met een bomaanslag gedode vice-president en moedjaheddinleider (CGVS, p.10), u weet niet wie de burgemeester van Kabul is (CGVS, p.10) en u weet niet wie Din Mohammad is, nochtans de gouverneur van uw provincie in de periode 2005 tot 2009 en een zeer bekend figuur (CGVS, p.10). Gevraagd naar invloedrijke of machtige politici in Kabul, blijkt u geen enkele naam te kunnen noemen (CGVS, p.10).

Verder dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over de periode van de Taliban niet overtuigen. Zo heeft u nog nooit gehoord van Radio Shariat, de Talibanradio die religieuze programma's en de aankondiging van decreten en wetten uitzond (CGVS, p.12). Voorts stelt u dat kort na de komst van de Taliban een wet werd uitgevaardigd waardoor Sikhs verplicht werden gele tulbanden te dragen en hun huizen te markeren met gele vlaggen (CGVS, p.12). Dit is in strijd met de informatie die stelt dat de toepassing van deze maatregel pas in 2001 ter sprake kwam. Na protesten van de Sikhs, waar u evenmin van op de hoogte bent, en onder druk van de internationale gemeenschap besloten de Taliban uiteindelijk deze voorschriften niet toe te passen in Kabul. Verder stelt u dat er in 2001 acht à tien dagen gevochten werd vooraleer de Taliban door de Amerikanen uit Kabul werden verjaagd (CGVS, p.6). Ook dit is onjuist. In werkelijkheid was de Taliban Kabul al ontvlucht nog voor de komst van de Noordelijke Alliantie. Van een (bijna veertigjarige) inwoner van Kabul kan worden verwacht dat hij de essentie van dergelijke gebeurtenissen correct weergeeft. Dat u daar niet in slaagt, toont aan dat u niet in Kabul of Afghanistan was op het moment van deze feiten en gebeurtenissen.

Dit wordt eens te meer aangetoond door de vaststelling dat u de Afghaanse kalender niet machtig bent. Zo weet u niet welk jaar het heden in Afghanistan is (CGVS, p.4), weet u niet in welk jaar u Afghanistan verliet (CGVS, p.4) en kan u niet verduidelijken in welk jaar u (CGVS, p.3) of uw zoon (CGVS, p.) geboren zijn. Verder kent u de naam van de elfde maand niet (CGVS, p.4) en weet u niet in welk seizoen qaus valt (CGVS, p.4). Nog andere zaken zijn u onbekend: zo kent u geen enkel Afghaans televisieprogramma bij naam (CGVS, p.9), is het u ontgaan dat er in 1389 en enkele maanden voor uw beweerde vertrek, parlementsverkiezingen werden gehouden (CGVS, p.9) en weet u niet wat Afghaanse termen als wolesi jirga (parlement), wolayat (provincie) en woleswali (district) betekenen (CGVS, p.6,7,9).

Verder dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van uw vrouw, die vreemd genoeg geen van de Afghaanse landstalen beheerst maar anderzijds wel het Engels machtig is, bevestigen dat ook zij Afghanistan al lang geleden verlaten heeft. Zo weet zij dat Dostum een belangrijk krijgsheer was die ondermeer zeer actief was ten tijde van de burgeroorlog. Tot welke etnische groepering hij behoort en of hij nog in leven is, weet zij opmerkelijk genoeg niet (CGVS, p.5). Voorts leeft uw vrouw net als u ten onrechte in de overtuiging dat Sikh-kinderen niet naar de school van de gurdwara konden gaan (CGVS, p.4). Verder kan zij niet verduidelijken in welke andere steden van Afghanistan er gemeenschappen van Sikhs bestaan (CGVS, p.5). Wie tot deze minderheidsgroep behoort, zal hier ongetwijfeld wél van op de hoogte zijn. Voorts weet zij dat Mojaddidi de huidige gouverneur is maar heeft zij nog nooit gehoord van Din Mohammad, de man die van 2005 tot 2009 gouverneur was (CGVS, p.6). Dit doet vermoeden dat haar beperkte kennis is ingestudeerd. Verder blijkt zij geen enkele naam van de zeer talrijke politieke partijen in Afghanistan te kennen (CGVS, p.6) en kan zij niet verduidelijken wie Najibullah, wiens politieke einde het begin van de exodus van Hindoes en Sikhs inluidde, vermoordde (CGVS, p.7). Indien uw vrouw effectief in Afghanistan woonde en opgroeide in een Afghaanse familie, kan verwacht worden dat zij van dergelijke zaken toch minimaal op de hoogte zou zijn.

Verder blijkt uit haar verklaringen over de verblijfplaats van haar familie eveneens dat jullie de Belgische asielinstanties trachten te misleiden. Zo beweert uw vrouw niet te weten in welk land haar ouders en broers wonen, stelt zij dat al haar andere familieleden één voor één naar haar onbekende bestemmingen vertrokken zijn en beweert zij geen idee te hebben naar welke landen de tienduizenden Afghaanse Sikhs voornamelijk zijn verhuisd (CGVS, p.7,8).

Ook het feit dat u geen enkele informatie over uw reis kwijtwil, ondergraaft jullie geloofwaardigheid. Zo kan u niet verduidelijken in welk land het vliegtuig dat jullie in een u onbekende stad in Pakistan zouden hebben genomen, landde (CGVS, p.4), waar een tweede vliegtuig opsteeg en naar welk land dit jullie bracht (CGVS, p.4). Nochtans is uw vrouw het Engels machtig. Evenmin wensen u (CGVS, p.4,5) en uw vrouw (CGVS, p.4) te verduidelijken onder welke nationaliteit of naam jullie het vliegtuig namen. Dit alles bevestigt het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen uw verklaarde verblijf niet onderschrijven. Uw taskara betreft een zeer oud document en kan het bedrieglijke karakter van uw relaas dus niet weerleggen. De huwelijksakte weegt niet op tegen de talrijke hiaten in uw kennis betreffende Afghanistan en toont bijgevolg evenmin aan dat u in Kabul heeft gewoond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Ten aanzien van verzoekster werd een “volgbeslissing” genomen.

2. Over de rechtspleging

Gezien de bestreden beslissingen op dezelfde motieven steunen, waartegen verzoekers in hun onderscheiden verzoekschriften hetzelfde middel hebben aangevoerd, is het aangewezen om de beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, voeren verzoekers aan dat gedurende het interview misverstanden zijn gebeurd door de slechte vertaling. Zij betogen dat het Punjabi in Pakistan anders is dan het Punjabi in Afganistan en wensen met dit beroep dan ook hun situatie correct uit te leggen. Verzoekers stellen dat zij in hun land van herkomst dagelijks geconfronteerd werden met probleemsituaties door hun geloofsovertuiging, de Sikh-gemeenschap bestempeld wordt als “ongelovigen”, het voor Sikh-kinderen moeilijk is om school te volgen, zij beledigd en mishandeld werden, vrouwen niet buiten durfden te komen en het de intentie van de plaatselijke moslims is om de Sikh-gelovigen te bekeren. Zij wijzen op het grote drama op 19 maart 2010 waarbij verzoeker en zijn broer plotseling werden overvallen door onbekende moslims, aanval waarvan zij een officieel document voorleggen van het Afghaanse Ministerie van Defensie. Tot slot ondernemen verzoekers een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten.

3.2. In een tweede middel, aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming en afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voeren verzoeker aan dat het CGVS nalaat te motiveren waarom voor hen geen ernstige schade en/of risico tot ernstige schade zou bestaan bij hun terugkeer. Verzoekers stellen dat het vaststaat dat zij gedwongen waren hun land te verlaten en dat overeenkomstig artikel 3 EVRM niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke, vernederende behandelingen of straffen.

Aan de verzoekschriften worden volgende stukken toegevoegd: een Afghaans identiteitsboekje met afgiftedatum 17.10.1989, een Afghaans identiteitsboekje met afgiftedatum 08/07/1992 en een stuk ter bevestiging van de vervolgingsfeiten afgegeven door het Ministerie van Defensie dd. 28.12.1388 (18.03.2010) met beëdigde vertaling. Ter terechtzitting leggen verzoekers dezelfde documenten neer en bijkomend een attest dd. 25.07.2011 van “All Afghan Hindu & Sikh Community Council Foundation year 2004” (origineel, kopie en vrije vertaling in het Engels en het Nederlands) waarbij het relaas van de aanval op verzoeker en zijn broer wordt bevestigd, een onvertaalde huwelijksakte (reeds neergelegd bij D.V.Z. briefhoofd “Gurdwara Sri Singh Sabha, Karte-e-Parwan, Kabul (Afghanistan)) en een enveloppe van TNT (datum 09/10/2011) waaruit zou moeten blijken dat de voorgelegde documenten verstuurd zijn vanuit Kabul.

3.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat er, hoewel er kan van uit gegaan worden dat zij oorspronkelijk afkomstig zijn van Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat zij aan hun beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht zoals omstandig wordt toegelicht.

3.4. In de mate verzoekers post-factum aanvoeren dat er tijdens het interview misverstanden zijn gebeurd door de slechte vertaling en Punjabi in Pakistan anders is dan Punjabi in Afghanistan, stelt de Raad vast dat uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt dat verzoekers, bijgestaan door hun raadsman, bevestigden dat zij de tolk begrepen, zij op geen enkel ogenblik melding hebben gemaakt van het feit dat zij de tolk niet of niet voldoende begrepen en dit niettegenstaande zij er uitdrukkelijk op gewezen werden dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moesten worden (gehoor verzoekers, p. 1 en 3). Het verweer dat Punjabi in Pakistan anders is dan in Afghanistan is een blote bewering die niet wordt gestaafd. De Raad is dan ook van oordeel dat deze beweringen enkel worden geuit teneinde het manifeste gebrek aan kennis over Afghanistan, en meer in het bijzonder over Kabul en de Sikh-gemeenschap, te verklaren of te verdoezelen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker ter terechtzitting uitgebreid werd gehoord met de bijstand van een tolk Punjabi en dat hij en de tolk op het einde hebben verklaard dat zij elkaar zonder probleem begrepen.

3.5. Waar verzoekers voorts beweren dat zij op afdoende wijze, middels hun verklaringen en de thans aan het verzoekschrift toegevoegde documenten, hebben aangetoond afkomstig te zijn uit Afghanistan, kunnen zij de Raad niet overtuigen. Immers, wat verzoekers kennis betreft dient het volgende te worden vastgesteld uit de lezing van het gehoorverslag en de bestreden beslissing: (i) hij weet niet dat de crematieplaats Qalacha een vijftal jaar geleden door de Afghaanse overheid onder handen werd genomen en werd gerenoveerd, (ii) hij zou deel genomen hebben aan een betoging van de Sikhs in september 2007, maar weet niet dat de betoging naar de gebouwen van de Verenigde Naties trok, (iii) volgens hem zou de gurdwara van Karte Parwan, de tempel waar hij regelmatig zou zijn gekomen, een school herbergen maar deze is al sedert het einde van het communistisch regime verboden toegang voor de kinderen van de Sikhs en zouden er moslimkinderen school lopen, (iv) Daya Singh Anjaan, de woordvoerder van de Afghan Hindu and Sikh society, en Prital Singh Pal, één van de twee kandidaten van de Hindoe-Sikhgemeenschap voor de parlementsverkiezingen, zijn verzoeker onbekend, (v) over Anar Kali zegt verzoeker dat zij de rechten van de vrouwen van de Sikhs verdedigt, al heeft verzoeker geen idee wat dit concreet inhoudt, (vi) hij kan niet correct aangeven onder welk regime de meeste Sikhs en Hindoes Afghanistan verlieten, (vii) hij weet niet dat de Taliban verantwoordelijk zijn voor de zeer bekende liquidatie in Kabul van de voormalige leider Najibullah in 1995, (viii) hij heeft geen enkele informatie over Haji Abdul Qadir, vice-president en mudjaheddinleider, die in Kabul in 2002 met een bomaanslag om het leven kwam, (ix) hij weet niet wie de burgemeester van Kabul is en wie Din Mohammad is, gouverneur van de provincie Kabul in de periode 2005 tot 2009, (x) hij kent geen enkele naam van invloedrijke of machtige politici in Kabul, (xi) ook over de periode van de Taliban is zijn kennis ondermaats (hij kent radio Shariat niet, stelt verkeerdelijk dat de Sikhs gele tulbanden en hun huizen met gele vlaggen moesten markeren en dat de Taliban na acht à tien dagen vechten door de Amerikanen uit Kabul werden verjaagd), (xii) hij kent de Afghaanse kalender niet en weet niet eens welk jaar het is, hij kent geen Afghaanse televisieprogramma's, weet niet dat er parlementsverkiezingen zijn geweest enkele maanden voor zijn beweerde vertrek en kent Afghaanse termen zoals wolesi jirga (parlement), welayat (provincie) en woleswali (district) niet.

Wat verzoeksters kennis betreft dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij geen van de Afghaanse landstalen machtig is, niettegenstaande zij wel het Engels machtig is, (i) meent zij net als verzoeker dat Sikh kinderen niet naar de school van de gurdwara konden gaan, (ii) weet zij niet in welke andere steden in Afghanistan Sikh-gemeenschappen leven, (iii) heeft zij nooit gehoord van Din Mohammad, de man die gouverneur was van 2005 tot 2009, (iv) kent zij geen enkele naam van een politieke partij in Afghanistan, (v) kan zij niet verduidelijken wie Najibullah was, en (vi) doet haar beperkte kennis vermoeden dat deze is ingestudeerd. Deze elementen blijken uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing.

3.6. In de mate verzoekers stellen dat verzoeker wel heeft deelgenomen aan de demonstratie van de Sikhs in september 2007 en hij thans het verloop beschrijft in het verzoekschrift kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker tijdens het gehoor op de vraag waar zij met de betoging waren geweest antwoord *"Bij de politie"* en *"ik ben niet overal mee geweest, ik moest naar mijn winkel. (...)"*.

Wanneer verzoeker in het verzoekschrift nog probeert te overtuigen dat hij wel heel goed weet *"dat een groot deel van de Hindu en de Sikh gemeenschap Afghanistan hebben verlaten onder de mudjaheddin 1992-1996"* en *"dat wanneer de Taliban Kabul hebben veroverd zij president Najibullah en zijn broer hebben vermoord en opgehangen"* en *"verzoeker er (aan toevoegt) dat Gulbuddim Mikmatyar verantwoordelijk was voor de moord van Najibullah"*, kan de Raad ook hier enkel vaststellen dat de beweringen in het verzoekschrift niet overeenkomen met hetgeen verzoeker verklaarde tijdens het gehoor (gehoor, p. 5-6) en slaat hij bovendien opnieuw de bal mis, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

"Din Mohammad kent u vast. Ik ken hem. Wie is hij? Ik weet het niet, ik was er tegen, tegen de moslims." (gehoor, p. 10). Het is derhalve niet ernstig in het verzoekschrift te beweren dat hij wel weet dat Din Mohammad de gouverneur was van Kabul, voor hem Taj Mohamed en nu Zabilullah Mujadidi.

Waar verzoekers thans een beschrijving geven over "Abdul Rashit Dostom", komen zij niet verder dan blote beweringen en dient de Raad ook hier vast te stellen, dat verzoekster de naam van Dostom vermeldde maar verder niets wist te vertellen dan dat ze vochten (gehoor verzoekster, p. 4).

In tegenstelling tot de volgende bewering in het verzoekschrift hebben verzoekers met geen woord gerept over het feit dat de kinderen zouden onderwezen worden door moslim leraars (gehoor verzoeker, p. 8 *"Is er een school voor de kinderen van de Sikhs? Ja, maar er wordt geen les gegeven (...)"* Sinds

het einde van de Najib periode wordt er geen les meer gegeven"; gehoor verzoekster, p. 4, "Ja, maar de sikhs zijn niet toegelaten") en wist verzoekster niet waar andere Sikh gemeenschappen in Afghanistan wonen (gehoor verzoekster, p. 5).

Dat volgens verzoekers de Taliban een wet zouden hebben uitgevaardigd waarbij *"het dragen van gele tulbanden werd verboden"* maar dat dit door de Sikhs niet werd gevolgd, slaat nergens op en is opnieuw een onjuiste en blote bewering (adm. doss., landeninformatie, *"Afghan, Hindus and Sikhs"*, p. 3).

Verzoekers kunnen bezwaarlijk volhouden de Afghaanse kalender te kennen. Een blik in het gehoorverslag maakt het duidelijk (gehoor, verzoeker p. 3, 4 *"En volgens de Afghaanse kalender? Weet niet..U kent de Afghaanse kalender niet. Hoe komt dat? Ik ben analfabeet. Ik ging niet naar school."*; gehoor verzoekster, p. 3, 4).

Dat verzoeker wel wist dat de Taliban reeds Kabul hadden verlaten voor de aankomst van de alliantie blijkt evenmin uit het gehoorverslag.

"Kent u Daya Singh Anjaan? Hij leest poëzie in de tempel. Wat doet hij nog? Hij is een dokter en heeft een winkel. Op welke manier vertegenwoordigt hij de Sikhs? Hij leest poëzie voor in de tempel. Prital Singh Pal. Ik ken hem niet. Anar Kal? Ken ik. Ze deed mee aan de verkiezingen, ze is van Khost. Is ze verkozen geraakt? Ja. (...) Ze is advocaat van de vrouwen. (...) Ze luistert naar de problemen van de vrouwen. Gehoorverslag verzoeker, p. 11)". De Raad is van oordeel dat indien verzoekers afkomstig zouden zijn uit Kabul verzoeker wel zou weten dat Daya Singh Anjaan, naast het voorlezen van poëzie, de woordvoerder is van de "Afghan Hindu and Sikh Society" en Prital Singh Pal, een van de twee kandidaten van zijn gemeenschap was voor de parlementsverkiezingen.

3.7. De Raad kan na lezing van de gehoorverslagen en de bestreden beslissing slechts vaststellen dat verzoekers hun afkomst en verblijf in Afghanistan/Kabul niet in het minst hebben aannemelijk gemaakt gelet op de manifeste en flagrante lacunes in hun kennis omtrent de onmiddellijke leefwereld van de kleine Sikh-gemeenschap en het gebrek aan kennis over Kabul ten tijde van de mudjaheddin, de Taliban en onder Karzai. Dat het Commissariaat-generaal overhaast en met vooroordelen te werk is gegaan wordt door verzoekers niet in het minst aannemelijk gemaakt, noch maken zij aannemelijk dat de talrijke lacunes over de hele lijn, te wijten kunnen zijn aan grote druk en psychische problemen, waarvan overigens geen enkel bewijs wordt ingediend.

3.8. Dat verzoekers leugenachtige verklaringen afleggen met betrekking tot hun afkomst uit Kabul worden verder ondersteund door het gebrek aan medewerking over hun reisweg en de verblijfplaatsen van de familie van verzoekster. Dat de smokkelaars hen hadden opgedragen geen enkele vraag te stellen is ongeloofwaardig. Uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker geen enkele vraag met betrekking tot zijn reisweg wilde/kon beantwoorden. Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een Schengen-luchthaven systematisch worden gevoerd, is hun voorgehouden onwetendheid, zoals ook blijkt uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, niet geloofwaardig. Verzoekers slaagden er niet in enig vliegtuigticket, instapkaart, bagageticket of het (beweerdelijk valse) paspoort dat zij hanteerden, voor te leggen. Zij konden daarnaast geen enkel antwoord geven op vragen omtrent de identiteit in het valse paspoort. Dat de smokkelaars hen dat niet zouden gezegd hebben is niet geloofwaardig vermits bij een simpele controle verzoekers onmiddellijk door de mand zouden vallen. Deze vaststellingen bevestigen het vermoeden dat verzoekers met hun eigen legale documenten reisden en deze wensen achter te houden voor de asielinstanties. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan hun bewering van Afghaanse nationaliteit te zijn.

3.9. Aangezien verzoekers hun afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk hebben gemaakt wordt evenmin geloof gehecht aan hun relaas met betrekking tot de aanval op verzoeker en zijn broer door moslims in Afghanistan, waarbij zijn broer zou zijn overleden. Derhalve wordt ook geen enkele objectieve bewijswaarde toegekend aan een stuk ter bevestiging van de vervolgingsfeiten afgegeven door het Ministerie van Defensie dd. 28.12.1388 (18.03.2010) en een attest dd. 25.07.2011 van "All Afghan Hindu & Sikh Community Council Foundation year 2004" (origineel, kopie en vrije vertaling in het Engels en het Nederlands) waarbij het relaas van de aanval op verzoeker en zijn broer wordt bevestigd. De Raad wijst erop dat, gesolliciteerd of niet, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de

geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om deze reden wordt ook aan de voorgelegde huwelijksakte waaruit zou moeten blijken dat zij in 2004 in Kabul trouwden geen enkele objectieve bewijswaarde toegekend.

De andere documenten bevestigen de identiteit van verzoekers, niets meer en niets minder. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de identiteitsdocumenten die worden voorgelegd afgegeven zijn in respectievelijk 1989 en 1992 en geen enkel ander objectief bewijs wordt ingediend van hun actuele nationaliteit en afkomst en waar zij al die jaren voor hun komst in België zouden hebben verbleven.

3.10. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekers worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.11. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bewijslast in hun hoofde niet verzwaard. Blijkens de stukken van het administratief dossier werd op een uitgebreide wijze nagegaan of verzoekers afkomstig zijn uit Afghanistan zoals zij beweren, teneinde op een correcte wijze hun nood aan bescherming te kunnen onderzoeken. Het is immers de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.12. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

3.13. Na grondige lezing van de gehoorverslagen komt de Raad tot de conclusie dat alle bevindingen van de bestreden beslissingen er steun in vinden. Het is op basis van het geheel van alle in de beslissingen opgenomen elementen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De Raad herhaalt dat alle in de bestreden beslissingen opgenomen elementen duidelijk steun vinden in de gehoorverslagen en dus als vaststaand worden beschouwd. Verzoekers hun bewering vanaf hun geboorte tot hun vertrek in Kabul te hebben geleefd is niet aannemelijk. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, afkomst, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoekers niet de waarheid vertelden over hun werkelijke verblijfplaats(en) voor hun vertrek in 2010 in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen rust. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België in leefden,

onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van zijn vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zouden lopen.

3.14. Verzoekers hun betoog met betrekking tot artikel 3 EVRM kan evenmin in overweging worden genomen vermits zij het door eigen toedoen niet mogelijk maken na te gaan waar zij werkelijk vandaan komen en welke nationaliteit zij thans hebben.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS